

ket, faltam, kapkodva és mohón, és köpködtem a papírt, amit a sietségben a süteménnyel együtt a számba tömtem, krákoztam és köhögtem, mert cigány-útra ment a falat és bögttem, elkínzottan és mégis felszabadulva, hogy végre eszem, eszem! másfél napi koplalás után! Hajam belelógott a krémekbe, ragacsos lett, ázott, mint a széna többnapos eső után, könnyem-taknyom belefolyt az indiánerekbe, köpködtem, köhögtem, bögttem és faltam...

Egyszerre felnéztem. Edit állt az ajtóban. A csomagért jöhetett vizsgálta. Állt és engem nézett.

A tekintetét aztán felhasználtam egy O'Neill darabban. Nagy sikerem volt vele. Minden kritikus külön megemlékezett róla.

De ez már Pesten volt, két esztendővel később.

PALOTAI ERZSI

A PÁRDUK

*Elszunnyad a fák iszonyú,
örök, növényi hallgatása.
Miért próbálsz, hamis tanu,
velük dőlni az éjszakába?
Szivárog a csontok beszéde
a sejtjeiden át meg át:
az egyedüllét dzsungelében
tedd mellettem a vallomást!*

*A harapásra nőttem én,
a szenvedély mint a gép munkál,
éhezve tagjaiba tép,
s te könnyelműn magamra hagynál?
Ó, annak aki mindig éhes,
a világ konc és újra konc
s ha falatjától bajsza véres,
lehet-e bűnben része, mondd?*

*Az álmodók ápolt, kerek
udvarában, akár a párdúc,
éber szemmel lépegetek
's tudom, hízik a lakomához
a csorda, kövérül a vágya
s már nem övé, ha álmodott,
mert azt a párdúc sohse bánja:
neki csak hús, mit enni fog.*

*Mint sűrű gallyat tördelem
előlem az emberiséget:
így lesz másoknak fürtelem,
ami nekem szabadság, élet —
ablakokból a vérszopóra
kiáltoznak s puska után,
míg zsákmányért jár törve-zúzva
dúvad-talpain a magány.*

*Hát tedd az egyetlen, amit
tehetsz, a tested odadobva
annak, ki a hús jajjait
döngő egekig harsogtatja,
hisz csonttá: emlékké soványodsz,
ha nem gömbölyödöl velem,
de él és növekszik a párdúc,
míg csak morzsa a szerelem.*

RÁBA GYÖRGY